

ZMAJESLAV VELIKI

Andrej Ivanuša

Rečem vam, bil sem poklican! Saj, zgodba je neverjetno zmešana, da še sam ne morem prav verjeti. Kako mislite, poklican? Enostavno. Nekdo me je tam zgoraj izbral, da zadevo uredim.

Hja, kaj naj rečem, ime mi je Zmajeslav. Danes starši dajejo otrokom imena kot so Jan, Nik, Vid, ipd., meni pa je mama dala ime Zmajeslav! Ne Zmagoslav, temveč Zmajeslav. Na kratko se me klicali Zmago, pa tudi Zmajko. Ko sem kasneje o tem povprašal mamo, je zmignila z rameni in rekla:

»Veš, to mi je takrat pač padlo na pamet.« Ha! Na pamet ji je padlo najbolj nemogoče ime, ki si ga morete zamisliti. Tako, brez razloga. Mogoče pa je v tistem času jemala kakšno nepreverjeno substanco. Eh, ko bi le vedel.

Še vedno ne verjamete, da sem bil izbran? Kako si pa potem razlagate dejstvo, da sem zadel nagradno potovanje v Egipt. Zadel! Vplačal sem srečko na kramarskem sejmu. Saj ne vem, kaj me je prijelo. Nekaj me je v notranjosti premaknilo in sem plačal tista dva evra. Čez teden dni je že zvonil poštar na vratih.

»Gospod Zmajko, zadeli ste potovanje v Egipt,« mi je v naprej sporočal in mi molil nagradno obvestilo pod nos. Kakšno povezavo imata to nagradno potovanje v Egipt in moja teza o izbranstvu. Veliko! Tam pod tistimi piramidami je nekaj dvakrat-pečenih domačinov krošnjarijo s spominki. Saj, reveži, nekako so si morali zaslužiti tistih nekaj bakrenjakov. Firbec me je nesel tja in sem malo brkljaril po tistih stojnicah. Evo, pa mi sredi vse tiste krame udari v oči zarjaveli rapir, to je, veste, takšen kratki meč. Vsaj tako sem si takrat predstavljal. A ko je tisto čudo potegnil iz nožnice, je rezilo bleščeče zasijalo. Pravim vam, cela mavrica barv mi je odnesla vid. Saj mogoče se mi je zato zvrtilo in sem zadevo kupil. Šele potem sem razmišljal, kako bom to spravil čez carino.

Še dobro, da smo šli z ladjo. Neverjetno je bilo, da me ves čas ni nihče pregledal. Še potni list so vsi policaji pogledali samo tako, površno, od zunaj. Zdelo se mi je že čudno, a takrat še nisem vedel, da se stvari zbirajo na kup zato, ker sem izbran.

Doma sem ga vzel v roke in zdelo se mi je, da mi mali meč govori:

»Kje je kateri, da ga prebodem! Luskavo kožo mu ustrojim!«

Kar me je res malo prestrašilo, še posebej ker je meč hotel nabosti nekakšnega luskavičarja. Meni pa se niti sanjalo ni, o čem govori. Tako sem ga hitro pospravil v spalnico v garderobno omaro čisto na dnu. Potem je žena nanj nametala stare cote in sem tako pozabil nanj.

Ja, da se vrnem nazaj na moje izbranstvo. Kakšno? Takoj vam razložim.

Bolj ali manj mi je vse skupaj postalo jasno šele prejšnjo nedeljo, ko se je sredi mestnega parka od nekod znašel zmaj.

Ha, se zdaj tudi vam že počasi svita?

Ta zmaj povzroča pravo zmedo. Saj ni velik, za dve človeški višini meri. Malo opleta z repom po parku in smodi drevesa vse naokrog. Do zdaj je požrl vse okrasne labode in race v iz ribnika. Danes pa prav nesramno glasno rjove. Verjetno je lačen.

A ves cirkus okrog tega zagotovo poznate. Je ni bilo TV postaje na svetu, ki ne bi priletela v naše ubogo mesto. Vesoljna Slovenija pa je tja okrog parka poslala vso vojsko, ki jo premoremo. Nekako so ga omejili, da je rogovilil samo po parku. A nobenemu ni pustil blizu. Vojska bi ga ustrelila, znanstveniki pa bi ga radi proučevali in trmasto ne popustijo.

Evo, danes popoldan pa mi je šinilo v glavo. Zakopal sem se med stare cote v omari in ven potegnili svoj mali zarjaveli meč. Spet je v moji roki in mi šepeta:

»Pridi! Greva! Tega luskavičarja bova prebodla. Ti zamahuj, jaz z ostrim robom posekam kožo in mu jo ustrojim!« Ob tem se mi prikazuje še mesto na zmajskem telesu, kjer naj meč zasadam, da bo prebodel zmajsko srce.

Večeri se. Že dolgo sedim sam v kuhinji in težkam meč iz ene roke v drugo. Žena je že pred nekaj urami pokukala noter, a se je kar izgubila. Morda se slabo počuti, ker je bila nekam čisto bleda. Zdaj je ne slišim niti v drugih prostorih.

Ko se sonce dotakne obzorja, si nataknem motoristično čelado in oblečem mojo debelo podloženo usnjeno jakno. To je še najbližje srednjeveškemu oklepu. Meč je čisto zadovoljen z mojo opravo. Sedem na moj moped in odpeketa proti parku. Kaj 'čemo, konja si ne morem privoščiti!

Rečem vam, da sem izbran. Vsi so se mi le smejali in se umikali z moje poti. V park sem prišel brez težav. Še vojska se je nekam porazgubila. Saj, naj le gledajo izza grmovja, posrančki.

Zdaj, ko je sonce zašlo, stojim tam z izdrtim mečem ob paviljonu sredi parka in nasproti mi srepledo stoji mrzki luskavičar.

Puhne ogenj proti meni.

Samo malo odskočim v stran in se mu zakrohota.

»Ali imaš samo to na voljo?«

Zmaj nekaj zagodrnja.

Meč mi zašepeta:

»Ne pusti se mu zmesti. Samo zamahni in prebodi!«

Znova zmaj rigne proti meni močan plamen.

Z mečem v iztegnjeni roki sunem z vsem telesom naprej.

In ...

Saj vam pravim, da sem izbran od nekoga tam zgoraj.

Jutri zjutraj me bodo vsi trepljali po ramenih in mi klicali:

»Zmajeslav Veliki!«